

Твърдѣ съ малкъ заплатѣ,
На малко ставахъ доволенъ,
Защо за много небяхъ достоенъ,
(Чимъ малимъ недоволенъ)
(Той болшаго недостоенъ)
Отъ тогисъ до сега ся трудихъ,
Хеле ся малко по сабудихъ,
Откакъ зехъ вѣстници да прочитамъ,
И по учени отъ мене да питамъ,
Зехъ къмъ ученіето поводъ,
Разбрахъ що е нѣщо народъ,
Зехъ народа си да обичамъ,
За доброто му да тичамъ,
Зехъ да мисля свободно,
За всяко дѣло народно,
Колкото и да съмъ простакъ,
Но сѣ разбирамъ нѣщо пакъ,
Разбирамъ че нашія народъ,
Иска къмъ наукъ поводъ,
Иска съ наукъ да ся развивъ,
Стига до сега дѣто ся свивъ,
И дѣто стоя въ тѣзи простотъ,
Та е станалъ за смяхъ на свѣтъ,
Дойде му врѣми да ся сафиресъ,
Да погледни, и той хората гдѣ сж,
Гдѣ сж стигнали съ наука,
Отъ нея иматъ всяка сполука,
Царя ни дади пълна свобода,
Нека ся молимъ синца на Бога,
Той да харижи на царя здрави,
На Султана Абдулъ Азиса,
Чи той ни много добро направи,
И за нази самси смилли са,
Та издаде фермана,
Въ неговитѣ славни дни,